

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/24/2025
Identifikačné číslo spisu: 1621201136
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1621201136.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu Pomáhame zamestnancom, Bratislavská 3062/20B, Holíč, IČO: 56 373 031, zastúpeného advokátom Mgr. Máriaom Arbetom, Námestie sv. Martina 3/A, Holíč, proti žalovanému O. I., narodenému X. S. XXXX, A. E. XXXX/X, A., zastúpenému Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s.r.o., Bajkalská 31, Bratislava, IČO: 36 868 221, v konaní o zaplatenie 4.795,17 Eura s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/94/2023-182 zo dňa 2. júla 2024 takto

rozhodol:

I. Dovolací súd vyhovuje návrhu na zmenu na strane žalobcu tak, že na miesto pôvodného žalobcu OIL JPM, s.r.o., Hodonínska cesta, Holíč, IČO: 316 44 945 vstupuje Pomáhame zamestnancom, Bratislavská 3062/20B, Holíč, IČO: 56 373 031.

II. Dovolanie o d m i e t a .

III. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky rozsudkom č. k. 27Cb/7/2021-108 zo dňa 12. októbra 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) výrokom I. zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 4.795,17 Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody a vo výroku II. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku.

2. Súd prvej inštancie rozsudok právne odôvodnil citáciou § 3 ods. 1 a 3, § 4 ods. 2, § 7, § 11 ods. 2, § 11a ods. 1 až 5 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) v znení účinnom od 1. januára 2018, § 420 ods. 1 Obč. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2017, § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. a), § 2 ods. 2 písm. f), § 3 ods. 1 a 2 zák. č. 233/2019 Z. z.

3. Ďalej v odôvodnení rozsudku uviedol, že v predmetnom konaní si žalobca uplatnil voči žalovanému, ako štatutárnemu orgánu svojho dlžníka - spoločnosti RJ, náhradu škody spočívajúcu vo výške nevyožnenej pohľadávky, ktorú eviduje voči dlžníkovi v sume 4.795,17 Eur s príslušenstvom a ktorú sa v rámci exekučného konania voči dlžníkovi vymôcť nepodarilo. Žalobca si svoj nárok na náhradu škody po právnej stránke uplatnil podľa ust. § 11a ZKR. Toto ustanovenie upravuje špeciálnu zodpovednosť za škodu, ktorá vznikne porušením povinnosti štatutára podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas, ktorú povinnosť zakotvuje ust. § 11 ods. 2 ZKR. Ustanovenie § 11a ZKR bolo do nášho právneho poriadku opätovne zakomponované s účinnosťou až od 01. januára 2018 (táto zodpovednosť bola od 01. januára 2013 zo zákona vypustená a novelou od 01. januára 2018 bola opätovne zavedená). Dovtedajšia právna úprava (v období od 01. januára 2013 do 31. decembra 2017) nepoznala špeciálne ustanovenia na vznik zodpovednosti štatutára za porušenie právnej povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas. Ak došlo k porušeniu povinnosti štatutára podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas, ktorú ukladal § 11 ods. 2 ZKR účinný aj pred 01. januára 2018, nárok na náhradu škody veriteľovi mohol vzniknúť len podľa ustanovení všeobecnej zodpovednosti za škodu § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. Zdôraznil, že ustanovenie § 11a ZKR účinného od 01. januára 2018 predstavuje lex specialis oproti § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ide teda o špeciálne ustanovenie, podľa ktorého zodpovedajú osoby uvedené v ust. § 11 ods. 2 ZKR za to, že porušili právnu povinnosť uloženú týmto ustanovením. Predpoklady zodpovednosti za škodu podľa § 11a ZKR účinného od 01. januára 2018 sú: 1/ porušenie povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu podľa § 11 ods. 2 ZKR, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi vznikom škody a porušením povinnosti podať návrh na vyhlásenie konkurzu, 4/ neexistencia liberačných dôvodov. Hoci ust. § 11a ZKR bolo do nášho právneho poriadku inkorporované až s účinnosťou od 01. januára 2018, povinnosť dlžníka a jeho štatutárnych orgánov podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu ustanovoval zákon už skôr, a teda aj pred 01. januárom 2018. Aj v období do 31. decembra 2017 platila podľa § 11 ods. 2 ZKR povinnosť dlžníka v predĺžení (ako aj osôb uvedených v tomto ustanovení, t. j. aj povinnosť štatutára dlžníka v predĺžení) podať návrh na vyhlásenie konkurzu do 30 dní od kedy sa dozvedel alebo sa mohol dozvedieť o predĺžení dlžníka. Teda táto povinnosť ustanovená § 11 ods. 2 ZKR platila po celú dobu, kedy bol žalovaný konateľom dlžníka, s tým rozdielom, že po 01. januári 2018 štatutár zodpovedá za škodu podľa § 11a ZKR a pred týmto dátumom zodpovedá za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

5. Konštatoval, že prvým predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu v danej veci, či už podľa ust. § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo podľa § 11a ZKR účinného od 01. januára 2018 je porušenie právnej povinnosti určenej v § 11 ods. 2 ZKR, pričom dôkazné bremeno preukázania prvého predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu - porušenie právnej povinnosti je na strane poškodeného, v tomto prípade žalobcu. Ak chce byť v konaní úspešný, je na ňom či preukáže, že tento predpoklad bol naplnený. V danej veci tak bolo úlohou žalobcu, aby preukázal, že na žalovaného sa povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZKR vzťahuje a že túto povinnosť porušil.

6. V prvom rade teda súd skúmal, či bolo v konaní preukázané, či spoločnosť RJ, ako dlžník žalobcu, bola v predĺžení a dopadala na ňu právna povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZKR, a teda dopadala právna povinnosť podľa tohto ustanovenia aj na jej štatutárny orgán, ktorým bol žalovaný. Dlžníkom bola spoločnosť s ručením obmedzeným ako právnická osoba vykonávajúca podnikateľskú činnosť so sídlom na území SR. Vzťahuje sa teda na ňu povinnosť viesť účtovníctvo podľa zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení neskorších predpisov pre čas od svojho vzniku až do svojho zániku. Z vykonaného dokazovania - predložením tabuľky rozčlenenia odvodov na sociálnom poistení, mal súd preukázané, že dlžník mal v období od 08/2013 do 04/2016 neuhradené odvody do Sociálnej poisťovne. Spolu dlžné poistné od 07/2018 bolo 1.551,71 Eura. Z potvrdenia Daňového úradu Bratislava zo dňa 27. januára 2020 mal súd za preukázané, že k tomuto dňu mal dlžník nedoplatky na daniach v celkovej výške 36.667,78 Eura. Z informácie z Centrálného registra exekúcií mal súd za preukázané, že ku dňu 12. decembra 2019 mal dlžník 10 exekúcií: v roku 2014 boli vydané 2 poverenia, v roku 2015 boli vydané 4 poverenia, v roku 2016 boli vydané 3 poverenia, v roku 2017 jedno poverenie, v roku 2018 boli 3 poverenia a v roku 2019 jedno poverenie. Z rozhodnutia Daňového úradu zo dňa 16. októbra 2017 mal súd za preukázané, že Daňový úrad Bratislava vyrubil dlžníkovi daň 31.873,18 Eura za zdaňovacie

obdobie roku 2015. Z uvedených dokladov mal súd za preukázané, že dlžník mal v období, kedy žalovaný bol jeho štatutárom (od 03. januára 2012 do 04. júla 2019) viac ako jedného veriteľa. Ďalším pojmovým znakom predĺženia je však tiež skutočnosť, že záväzky dlžníka prevyšujú jeho majetok. V zmysle § 3 ods. 3 ZKR sa táto skutočnosť stanovuje z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom. V danej veci mal súd z výpisu zo Zbierky listín preukázané, že dlžník naposledy odovzdal účtovnú závierku za rok 2014. Táto závierka súdu predložená nebola, avšak aj tak išlo o účtovnú závierku za obdobie roku 2014, kedy z vykonaného dokazovania nebolo zistené, že by mal dlžník viac ako jedného veriteľa a podľa výsluchu žalovaného mal dlžník v tomto období ešte zisk. Účtovné závierky za neskoršie obdobia neboli súdu predložené a to z dôvodu, ako uviedol aj sám žalovaný, že účtovné závierky za ďalšie obdobia už nerobil, taktiež ani daňové priznania, pretože už nemal peniaze na účtovníčku. Žalobca sa tak dostal do dôkaznej núdze. Dôkazné bremeno preukázania skutočnosti, že dlžník je v predĺžení však aj tak zaťažovalo žalobcu. Žalobca v konaní nepredložil ani znalecký posudok, z ktorého by sa preukázalo, či záväzky dlžníka prevyšovali jeho majetok a teda či a kedy predĺženie nastalo. Takéto dokazovanie ani nenavrhol. Vychádzal len z výsluchu žalovaného, ktorý uviedol, že spoločnosť mala všetko na leasing (autá - pretože šlo o spoločnosť vykonávajúcu dopravu) a leasing splatený nebol. Musel autá povracat', pretože leasing nebol splácaný. Žalovaný ďalej uviedol, že bol v situácii, že už nevedel platiť bežnú réžiu a ani účtovníctvo, pretože mali byť spoločnosti uhradené nejaké faktúry, ktoré uhradené neboli. Na otázku v akom rozsahu dlžník - spoločnosť RJ vlastnil pohľadávky voči iným spoločnostiam uviedol, že presne to nevie, bolo to približne 8 - 9.000 Eur mesačne v hrubom. Ročne to mohlo byť tak 96.000 Eur - 108.000 Eur. Súd uvedené hodnotil tak, že z vykonaného dokazovania nebolo zo strany žalobcu preukázané, že dlžník bol v predĺžení a najmä to, že jeho záväzky prevyšovali jeho majetok. Majetok predstavujú nielen hmotné veci, ale aj pohľadávky. Žalovaný síce uviedol, že spoločnosť nevlastnila nijaký hmotný majetok a že bol v situácii, že nevedel platiť bežnú réžiu spoločnosti, ale zároveň uviedol, že to bolo v dôsledku toho, že im neboli uhrádzané pohľadávky od ich odberateľov, čo bolo približne 8 - 9.000 Eur mesačne. Je teda zrejmé, že spoločnosť vlastnila pohľadávky v určitej hodnote. Výslovil názor, že to, že dlžník nemohol platiť bežnú réžiu spoločnosti ešte nemusí znamenať, že spoločnosť bola v predĺžení. Mohol to byť dôsledok toho, že spoločnosť nemala na účtoch disponibilné peňažné prostriedky, z ktorých by záväzky splácala. Nemuselo to znamenať, že spoločnosť bola nemajetná v zmysle ZKR Ak sa dlžník dostal do situácie, že mu neboli uhrádzané splatné faktúry, je zrejmé, že nemal z čoho uhrádzať faktúry potom on svojim veriteľom. Na to, aby sa konštatovalo predĺženie dlžníka podľa ZKR muselo by byť skutočne preukázané, že spoločnosť mala vyššie záväzky ako majetok (teda nielen hmotný majetok ale aj pohľadávky a iný majetok). Uviedol, že súdu nebolo predložené účtovníctvo dlžníka, znalecký posudok, ktorý by určoval hodnotu záväzkov a majetku spoločnosti ani iný dôkaz preukazujúci predĺženie spoločnosti. Len z výsluchu žalovaného súd túto skutočnosť preukázanú nepovažoval. Označil za dôležité aj z hľadiska určenia rozhodného času. Je potrebné presne určiť, v ktorom okamihu sa dlžník do predĺženia dostal, resp. v ktorom čase s obdobnou starostlivosťou mohol predĺženie zistiť. Pretože porušenie povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu vzniká uplynutím 30 dní od vzniku predĺženia, resp. od momentu kedy sa s odbornou starostlivosťou o predĺženie dozvedieť mohol. Uvedený časový rámec súd v konaní preukázaný nemal. Žalobca len neurčito tvrdil, že v rokoch 2018 a 2019 bol dlžník v úpadku. Z predloženého rozhodnutia Daňového úradu Bratislava zo dňa 16. októbra 2017 síce súd zistil, že bola dlžníkovi vyrubená daň z príjmov za rok 2015 vo výške 31.873,18 Eura, splatná do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia, pričom ide o vysokú pohľadávku a z odpovede Daňového úradu Bratislava zo dňa 27. januára 2020 súd zistil, že dlžník mal k dátumu 27. januára 2020 daňové nedoplatky spolu vo výške 36.667,78 Eura, avšak zo samotnej výšky pohľadávky súd vychádzať pri konštatovaní predĺženia nemôže, obzvlášť v situácii, kedy žalovaný v rámci kontradiktórneho procesu túto skutočnosť poprel (právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 27. apríla 2022 preukázanie predĺženia poprel, hoci sám žalovaný uviedol, že nevie čo pojem predĺženie znamená). V tomto okamihu (uplynutím 30 dní od predĺženia, resp. zistenia predĺženia s odbornou starostlivosťou) totiž mohlo nastať žalobcom tvrdené porušenie právnej povinnosti. Tento okamih v konaní ustálený nebol. Súd v danej veci nemal jednoznačne preukázané, že dlžník - spoločnosť RJ bol v predĺžení a aj to, kedy tak nastalo. V tomto smere žalobca svoje dôkazné bremeno neuniesol. Nebolo teda v konaní preukázané, že boli naplnené predpoklady porušenia povinnosti podľa § 11 ods. 2 ZKR, a že žalovanému vznikla povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu. Z toho dôvodu súd žalobu zamietol.

7. Žalobca tvrdil, že v rokoch 2018 a 2019 bol dlžník v úpadku. Súd mal za to, že sa mu túto skutočnosť preukázať nepodarilo. Žalovaný v konaní namietal, že nie je pasívne vecne legitimovaný nakoľko v roku 2021, kedy žalobcovi bolo doručené upovedomenie o zastavení exekúcie, už konateľom dlžníka nebol. Uvedenú námietku súd nepovažoval za dôvodnú. Dňa 02. februára 2021 bolo zaslané žalobcovi upovedomenie o zastavení starej exekúcie. Týmto okamihom teda žalobca zistil, že mu vznikla škoda spočívajúca v nevyožnenej pohľadávke voči dlžníkovi. Pasívna vecná legitimácia vyplýva z hmotného práva. Pasívne legitimovaný v konaní o náhradu škody je ten, kto porušením právnej povinnosti spôsobil škodu. V prípade, ak za škodu zodpovedá viacej osôb, vzniká pasívna solidarita. Veriteľ si môže uplatniť právo na náhradu škody voči všetkým alebo len niektorým z nich. Ak si žalobca uplatnil náhradu škody voči žalovanému, ktorý bol konateľom do 04. júla 2019 (zverejnené v OR SR dňa 12. augusta 2019), mal právo tak učiniť, avšak úspešný by bol iba za toho predpokladu, že by v konaní preukázal, že žalovaný v čase kedy bol konateľom dlžníka, porušil svoju právnu povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZKR a tým žalobcovi spôsobil škodu. Pre posúdenie danej veci označil súd za rozhodujúce, kedy malo k porušeniu právnej povinnosti dôjsť, resp. aj kto mal právnu povinnosť porušiť a nielen to, kedy nastal následok - vznik škody.

8. Žalovaný ďalej v konaní namietal, že nie sú splnené predpoklady uplatnenia vyvrátenej domnienky, kedy sa porušenie povinnosti predpokladá, t. j. že by sa v danej veci prezumovalo, že návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný včas, pretože exekučné konanie voči dlžníkovi bolo ukončené pre nedostatok majetku, pretože v danej veci došlo k ukončeniu exekúcie uplynutým časom podľa zákona o starých exekúciách č. 233/2019 Z. z. a nie pre nedostatok majetku. K tejto námietke sa súd vyjadril len okrajovo, pretože tento predpoklad súd neskúmal z dôvodu, že žalobu zamietol pre nepreukázanie skutočnosti, že bol dlžník v predĺžení a že by na neho a jeho štatutára dopadala povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZKR. V zmysle zákona č. 233/2019 Z. z. sa síce staré exekúcie zastavujú uplynutím času, tak ako tvrdil žalovaný, nemožno však opomenúť ust. § 2 ods. 2 písm. f) zák. č. 233/2019 Z. z., podľa ktorého by sa stará exekúcia uplynutím času nezastavila, ak by sa v posledných 18 mesiacoch podarilo získať výťažok aspoň 15 Eur. Z upovedomenia o zastavení starej exekúcie zo dňa 02. februára 2021 vyplynulo, že výťažok z exekúcie predstavoval 0 Eur. Uzavrel, že na základe uvedeného bolo možné posúdiť, že k ukončeniu exekúcie došlo v spojení dvoch predpokladov, ktoré musia byť splnené kumulatívne, a to uplynutím rozhodného obdobia a nevyžobením sumy výťažku aspoň 15 Eur.

9. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že dokazovanie pripojením exekučného spisu nevykonan, pretože na žiadosť o zapožičanie spisu súdna exekútorka nereagovala a na pojednávaní dňa 14. septembra 2022 právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že na pripojení spisu netrvá.

10. Vo veci mal plný úspech žalovaný, keďže žaloba žalobcu bola v celom rozsahu zamietnutá, preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcovi s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením vydaným po právoplatnosti tohto rozsudku

11. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2Cob/94/2023-182 z 2. júla 2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. V zmysle § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd nezahliadol dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť, keďže sa súd prvej inštancie so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie vysporiadal a odvolací súd sa s týmto odôvodnením stotožnil.

13. V odôvodnení jeho rozsudku odvolací súd uviedol, že sa žalobca podanou žalobou domáha nároku na náhradu škody voči žalovanému ako konateľovi jeho dlžníka, ktorá mu mala vzniknúť nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas, pričom rozhodné obdobie žalobca odôvodnil skutkovými

tvrdeniami, že jeho dlžník bol v úpadku v presne nešpecifikovanom období rokov 2018 a 2019, kedy bol konateľom žalovaný a nesplnil si svoju povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu najneskôr v lehote 30 dní, od kedy sa dozvedel alebo mohol pri zachovaní odbornej starostlivosti dozvedieť o predĺžení. Tvrdený úpadok odôvodnil zastavením exekúcie vedenej na vymoženie jeho pohľadávky voči dlžníkovi upovedomením o zastavení exekúcie dňa 02. februára 2021. Žalobca dôvodil, že na účel zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas sa predpokladá, že návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný včas aj vtedy, ak exekúcia vedená proti dlžníkovi bola ukončená pre nedostatok majetku.

14. Ďalej uviedol, že nárok žalobcu na náhradu škody na skutkovom základe, od ktorého ho žalobca odvodzuje v prejednávanej veci, je priamym nárokom veriteľa voči konateľovi, ktorý sa vzťahuje tak na oneskorené podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu a aj na prípady, ak návrh na vyhlásenie konkurzu nebol podaný vôbec (teda napríklad ak spoločnosť zanikla ex offio uznesením súdu). Vyvrátiteľná domnienka sa týka rozsahu náhrady škody, ktorá nastupuje v prípade, ak sa nepreukáže iná výška škody, je definovaný rozsahom, v akom pohľadávka veriteľa nebola uspokojená po zastavení konkurzného konania pre nedostatok majetku dlžníka, zrušení konkurzu vyhláseného na majetok dlžníka pre nedostatok majetku alebo ukončení exekúcie alebo obdobného vykonávacieho konania vedeného voči dlžníkovi pre nedostatok majetku. Dôkazné bremeno rozsahu spôsobenej škody zaťažuje dlžníka.

15. Poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol žalobu práve z dôvodu, že žalobca nepreukázal predĺženie dlžníka, a teda ani porušenie zákonnej povinnosti žalovaného ako konateľa podľa § 11 ods. 2 ZKR podať návrh na vyhlásenie konkurzu včas. Súd prvej inštancie mal síce za preukázané, že dlžník mal v období, kedy bol žalovaný jeho štatutárom (od 03. januára 2012 do 04. júla 2019) viac ako jedného veriteľa, ale nemal za preukázané splnenie ďalšieho predpokladu, ktorý je pojmovým znakom predĺženia, a to že záväzky dlžníka prevyšujú jeho majetok. Súd prvej inštancie vychádzal z § 3 ods. 3 ZKR, v zmysle ktorého sa táto skutočnosť stanovuje z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom, dôkazné bremeno preukázania skutočnosti, že dlžník je v predĺžení, zaťažovalo žalobcu, ten však v konaní nepredložil znalecký posudok, z ktorého by sa preukázalo, či záväzky dlžníka prevyšovali jeho majetok a teda či a kedy predĺženie nastalo a takéto dokazovanie ani nenavrhol. Zdôraznil, že preukázanie vzniku predĺženia súd prvej inštancie považoval za dôležité aj z hľadiska určenia rozhodného času, nakoľko je potrebné presne určiť, v ktorom okamihu sa dlžník do predĺženia dostal, resp. v ktorom čase s odbornou starostlivosťou ho mohol zistiť, pretože porušenie povinnosti podať včas návrh na vyhlásenie konkurzu vzniká uplynutím 30 dní od vzniku predĺženia, resp. od momentu kedy sa s odbornou starostlivosťou o predĺžení dozvedieť mohol a tento okamih ani časový rámec súd v konaní preukázaný nemal. Poukázal na to, že žalobca len neurčito tvrdil, že v rokoch 2018 a 2019 bol dlžník v úpadku. Ak si žalobca uplatnil náhradu škody voči žalovanému, ktorý bol konateľom len do 04. júla 2019, úspešný by bol iba za predpokladu, že by preukázal, že žalovaný v čase, kedy bol konateľom dlžníka, porušil povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZKR a tým žalobcovi spôsobil škodu. Pre posúdenie danej veci bolo rozhodujúce, kedy malo k porušeniu právnej povinnosti dôjsť, resp. aj kto mal právnu povinnosť porušiť. Žalobca navyše v odvolaní uviedol, že prienik obdobia výkonu funkcie konateľa dlžníka žalovaným a povinnosti sankcionovanej podľa § 11a ZKR bol viac ako 700 dní, počas ktorých boli naplnené všetky zákonné predpoklady, avšak ani túto námietku žalobca presne nešpecifikoval a ani odvolaciemu súdu z nej nie je zrejmé, aké rozhodné obdobie, kedy bol žalovaný podľa žalobcu povinný podať návrh, má napokon žalobca na mysli, keď sám rozhodné obdobie ohraničil rokmi 2018 a 2019, žalovaný však bol konateľom len do 04. júla 2019, teda išlo by o 540 dní. Odvoláciu námietku tak, ako je odôvodnená žalobcom, označil za neurčitú a zmätočnú. Konštatoval, že v kontradiktórnom konaní nie je úlohou súdu vyberať z rôznych nekonzistentných tvrdení žalobcu práve tie, ktoré budú znamenať jeho úspech v spore.

16. V súvislosti s námietkou žalobcu, že hoci bol žalovaný konateľom jeho dlžníka až do 12. augusta 2019 (z údajov obchodného registra vyplýva, že ním bol do 04. júla 2019), súd prvej inštancie v rozpore s podanou žalobou, ktorá bola skutkovo vymedzená práve rokmi 2018 až 2019, skúmal bez vysvetlenia (a teda účelovo) len obdobie do 01. januára 2018 a nevysvetlil dôvod, konštatoval, že táto odvolacia námietka žalobcu je v rozpore s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd poukázal

predovšetkým na body 43 až 45 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nadväzujúce na bod 42, kde súd prvej inštancie posúdil žalobu práve tak, ako bolo časovo vymedzená, rokmi 2018 až 2019. Z napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie zaoberal iným skutkovým obdobím, ako tvrdí žalobca. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia len vysvetľuje, že povinnosť dlžníka podľa § 11 ods. 2 ZKR platila po celú dobu, kedy bol žalovaný konateľom dlžníka s tým rozdielom, že po 01. januára 2018 štatutár zodpovedá za škodu podľa § 11a ZKR a pred týmto dátumom podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uvádza predpoklady vzniku zodpovednosti konateľa vyžadované právnym predpisom pred 01. januárom 2018 a po 01. januári 2018 (v bodoch 40 a 41 rozhodnutia).

17. Odvolací súd považoval za potrebné zhodne so súdom prvej inštancie uviesť, že žalobca prezentoval skutkové tvrdenia týkajúce sa okamihu vzniku povinnosti žalovaného ako konateľa podať návrh na vyhlásenie konkurzu len nekonkrétnym časovým úsekom období rokov 2018 a 2019, kedy bolo podľa neho zrejmé, že bol dlžník v úpadku. Žalobca v žalobe tvrdil, že je podľa neho zrejmé, že v rokoch 2018 a 2019 bol dlžník v úpadku (čo zrejme považoval za „rozhodujúce obdobie“), avšak v odvolaní súčasne uvádza, že až exekúcie iniciované č. k. 339EX/258/2019, 339EX/313/2018, 339EX/24/2018, 339EX/197/2018 spoločne so záverom ním vedenej exekúcie preukázali naplnenie podmienok stanovených ZKR u dlžníka, čo malo logicky znamenať záporný pomer majetku dlžníka k jeho záväzkom práve v roku 2018, hoci výsledok ním vedenej exekúcie nastal až v roku 2021. Vyslovil názor, že takúto úvahu žalobcu v kontradiktórnom konaní je možné posúdiť len v rovine domnienky, resp. púhych tvrdení. Začatie žalobcom uvedených exekučných konaní v rokoch 2018 a 2019 preukazuje výlučne skutočnosť, že dlžník nesplnil dobrovoľne povinnosť uloženú exekučným titulom, nepreukazuje a ani logicky neznamená záporný pomer majetku povinného k jeho záväzkom práve v roku 2018. Ani začatie exekúcií č. k. 339EX/258/19, 339EX/313/2018, 339EX/24/2018, 339EX/197/2018 v spojení s ukončením exekúcie vedenej žalobcom podľa § 5 zákona č. 233/2019 Z. z. zákona o ukončení niektorých exekučných konaní v znení neskorších predpisov ako tzv. stará exekúcia (§ 2 ods. 1 písm. a zákona) uplynutím rozhodnej doby žalobcom tvrdený záver nepreukazuje. Odvolací súd navyiac uviedol, že právna úprava zák. č. 233/2019 Z. z. predpokladá, že ak v rozhodnej dobe nedošlo k vymoženiu celého vymáhaného nároku, platí, že sa nezistil majetok, ktorý by stačil aspoň na úhradu trov starej exekúcie, zákonodarca teda nepredpokladá nie neexistenciu majetku, ale nezistenie majetku postačujúceho na úhradu trov starej exekúcie. Pre žalobcom tvrdený záver o zápornom pomere majetku dlžníka k jeho záväzkom v roku 2018 tento predpoklad nepostačuje. Konštatoval, že predpoklad žalobcu v podanom odvolaní, že exekúcie č. k. 339EX/258/19, 339EX/313/2018, 339EX/24/2018, 339EX/197/2018 už nemohli byť ani teoreticky uspokojené, keďže uspokojenou nebola jeho pohľadávka, ktorej vymáhanie im predchádzalo, nemá oporu v žiadnom dôkaze. Nakoľko žalobca v priebehu konania zmenil stanovisko k vlastnému návrhu na vykonanie dokazovania pripojením exekučného spisu, na ktorom návrhu netrval, platí, že takýto dôkaz nenavrhol. Mal za to, že z obsahu Oznamenia o ukončení exekučného konania zo dňa 06. apríla 2021 ani Upovedomenia o zastavení starej exekúcie zo dňa 02. februára 2021 ale nevyplýva žiadne konkrétne stanovisko exekútora k stavu majetku a záväzkov povinného.

18. V súvislosti s argumentáciou žalobcu rozhodnutím správcu dane o vyrubení dane dlžníkovi, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6. novembra 2017 s lehotou na plnenie do 15 dní, teda do dňa 21. novembra 2017, ku ktorej odvolateľ pripočítava 30 dní uložených ZKR (ak by sa podľa žalobcu stal dlžník platobne neschopným až na základe tejto udalosti, odvolací súd dodal, že žalobca aj tu, rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie, nesprávne stotožňuje platobnú neschopnosť s predĺžením), teda do dňa 20. januára 2018; resp. ku dňu účinnosti ustanovenia § 11a ZKR, existencia daňovej pohľadávky opäť preukazuje len existenciu viacerých veriteľov, nepreukazuje splnenie ďalšej podmienky predĺženia, a to že záväzky dlžníka prevyšujú jeho majetok. Zdôraznil, že platobná neschopnosť právnickej osoby je stav, ak nie je schopná plniť 30 dní po lehote splatnosti aspoň dva peňažné záväzky viac ako jednému veriteľovi a za jednu pohľadávku pri posudzovaní platobnej schopnosti dlžníka sa považujú všetky pohľadávky, ktoré počas 90 dní pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu pôvodne patrili len jednému veriteľovi (§ 3 ods. 2 ZKR).

19. Konštatoval ďalej, že právna úprava za predĺženého považuje toho, kto je povinný viesť účtovníctvo

podľa osobitného predpisu, má viac ako jedného veriteľa a hodnota jeho záväzkov presahuje hodnotu jeho majetku. Definičné znaky, resp. predpoklady predĺženia zákon upravuje kumulatívne a podľa § 3 ods. 3 ZKR sa pri stanovení hodnoty záväzkov a hodnoty majetku vychádza z účtovníctva alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom, ktorý má pred účtovníctvom prednosť. Odvolací súd dodal, že žalobca znalecké dokazovanie nenavrhol. Pokiaľ v prejednávanej veci žalovaný na pojednávaní uviedol, že nespracovával účtovnú závierku po roku 2014 (otázka právneho zástupcu žalobcu žalovanému bola položená na spracovanie účtovnej závierky), ani táto skutočnosť ešte bez ďalšieho neznamená v odvolaní tvrdenú nemožnosť preukázať predĺženie znaleckým posudkom, práve ktorý právna úprava favorizuje pred účtovníctvom. Uviedol, že z výsluchu žalovaného pred súdom prvej inštancie totiž nevyplýva neexistencia účtovných a daňových dokladov, žalovaný uviedol, že po roku 2014 nevypracovával účtovnú závierku, z výsluchu žalovaného v konaní ČVS: ORP-520/2-VYYS-MA-2019 vedenom Okresným riaditeľstvom PZ v Malackách vyplynulo, že dlžník nepodal daňové priznanie za niekoľko rokov z dôvodu, že nevedel, čo má robiť (a nemal peniaze a nemal účtovníčku) a po predaji spoločnosti všetky doklady odovzdal zamestnancovi právnickej firmy, ktorá vybavovala prepis firmy a uviedol, že účtovníctvo spoločnosti má nový majiteľ. Pokiaľ žalobca odôvodňuje rezignáciu na splnenie dôkaznej povinnosti návrhom na vykonanie dokazovania znaleckým posudkom nemožnosťou jeho vyhotovenia z dôvodu absencie podkladov a poukazuje na výpovede žalovaného, záver o neexistencii účtovných dokladov z jeho výpovedí nevyplýva. Vyslovil názor, že nie je možné stotožniť neplnenie povinnosti viesť účtovníctvo spôsobom podľa osobitného predpisu a neexistenciu daňových, resp. účtovných dokladov.

20. Pokiaľ žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci, ktoré má spočívať v tom, že súd prvej inštancie aplikoval na porušenie povinností žalovaného ustanovenia občianskeho zákonníka, pričom škodu, ak by nešlo o § 11a ZKR, by si žalobca voči konateľovi mohol nárokovať v zmysle § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka a v takom prípade sa zavinenie nevyžaduje, odvolací súd konštatoval, že odvolacia námietka vychádza z nepochopenia nároku, ktorý upravuje § 135a Obchodného zákonníka. V ustanovení § 135a ods. 5 Obchodného zákonníka je upravený nárok spoločnosti na náhradu škody voči konateľom, kde zákon pripúšťa vecnú aktívnu legitímáciu na podanie žaloby voči svojmu konateľovi aj inému subjektu, a to veriteľovi vo svojom mene a na vlastný účet, ak nemôže uspokojiť svoju pohľadávku z majetku spoločnosti. Ide teda o nárok spoločnosti voči svojmu konateľovi vymáhaný veriteľom, nie nárok veriteľa voči konateľovi dlžníka. Zodpovednosť za škodu nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu nepostihuje samotného dlžníka, ale len osoby povinné podať v mene dlžníka (za dlžníka) návrh na vyhlásenie konkurzu. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením povinností podľa iného právneho predpisu než Obchodného zákonníka sa aplikuje Občiansky zákonník (tento záver vyslovil Najvyšší súd SR napr. v rozhodnutí sp. zn. 3MCdo/40/2012, príp. vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 637/2015, ktorý riešil otázku právneho režimu v súvislosti s premlčaním nároku na náhradu škody a z ktorého vyplýva, že ak nedošlo k porušeniu povinností uložených Obchodným zákonníkom, naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú porušením povinností treba posudzovať podľa všeobecnej právnej úpravy zodpovednosti za škodu, ktorou sú ustanovenia Občianskeho zákonníka). Poukázal na to, že otázku aplikácie Občianskeho zákonníka rieši aj odborná literatúra, zodpovednosť dlžníka sa môže posudzovať len podľa § 420 Občianskeho zákonníka (ĎURICA, Milan. Zákon o konkurze a reštrukturalizácii. 3. vydanie. Praha: Nakladateľství C. H. Beck, 2019, s. 84, § 11a [Zodpovednosť za škodu spôsobenú nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu (s účinnosťou od 1. januára 2018)]). Túto odvolaciu námietku vyhodnotil ako nedôvodnú.

21. V súvislosti s námietkou žalobcu o nerešpektovaní § 151 CSP a porušením rovnosti zbraní súdom prvej inštancie odvolací súd konštatoval, že odvolacia námietka žalobcu je v rozpore s obsahom spisu. Žalovaný sa v konaní pred súdom prvej inštancie bránil (tým, že mu povinnosť podať návrh na vyhlásenie konkurzu nevznikla, nakoľko dlžník nebol v predĺžení) a ním uplatnenú procesnú obranu bol súd prvej inštancie povinný skúmať. Žalobca tu nesprávne aplikoval § 11a ods. 2 ZKR, právna norma tu upravuje predpoklad nepodania návrhu na vyhlásenie konkurzu včas, neupravuje domnienku existencie predĺženia. Podľa žalobcu žalovaný nepoprel predĺženie a naopak tvrdil, že nemal prostriedky na chod. Vyslovil názor, že vyjadrenie žalovaného v rámci výsluchu žalovaného ako strany sporu na pojednávaní, že dlžník nemal prostriedky na chod, nie je možné posúdiť ako nepopretie skutkových tvrdení žalobcu o

tvrdenom predĺžení dlžníka.

22. Odvolací súd napokon ako nedôvodnú posúdil aj námietku zmätočnosti napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení jednoznačne uviedol, že zamietol žalobu z dôvodu, že žalobca nepreukázal prvý predpoklad pre vznik zodpovednosti konateľa za škodu nepodaním návrhu na vyhlásenie konkurzu včas, a to porušenie právnej povinnosti, t. j. nepreukázanie skutočnosti, že bol dlžník v predĺžení a že by žalovanému vznikla povinnosť podľa § 11 ods. 2 ZKR. Skutočnosť, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia okrajovo vyjadril aj k ďalším námietkam strán nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia, naviac, súd prvej inštancie v texte výslovne uviedol, ku ktorej námietke sa vyjadruje okrajovo. V prípade napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zo systematiky a kontextu odôvodnenia nemožno mať pochybnosť o jeho zisteniach a právnom názore vedúcom k zamietnutiu žaloby. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, ktoré skutkové tvrdenia a označené dôkazy zozbieral pri rozhodovaní do úvahy a z ktorých právnych predpisov pri posudzovaní merita veci vychádzal.

23. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je v celom rozsahu nedôvodné, rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP, keďže žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, odvolací súd mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pričom o výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

25. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu prípadne aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť aj dôvodnosť dovolania vyvodil z ust. § 420 písm. f) CSP tvrdiac, že postupom súdu bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces. Konštatoval, že toto právo je naplnené aj tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výhrade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Za zásah do jeho práv, majúci až ústavnoprávny rozmer zo strany všeobecných súdov označil nesprávny výklad § 11a ods. 1/ a ods. 2/ Zákona o konkurze a reštrukturalizácii a to konkrétne tzv. zákonnú domnienku o zodpovednosti konateľa za škodu spôsobenú nie včasným vyhlásením, či vôbec nevyhlásením konkurzu v spojení so zastavením exekúcie pre nedostatok majetku povinného. Uviedol, že ak príde k zastaveniu exekúcie pre nedostatok majetku, platí vyvrátiteľná domnienka o porušení povinnosti včasného vyhlásenia konkurzu a teda aj povinnosť na nahradenie škody samotným konateľom, teda osobou, ktorá disponuje vedomosťou o finančnej situácii spoločnosti, ale aj povinnosťou túto pozitívne ovplyvňovať. Výslovil názor, že všeobecný súd ust. § 11a ZKR vykladá nesprávne, keďže spája ním vyvolané právne následky výlučne s osobou štatutárneho orgánu dosadenou v čase vydania rozhodnutia exekučného súdu o zastavení exekúcie pre nedostatok majetku. Tvrdil, že podľa EP ako aj zák. č. 233/2019 Z. z. sa môže exekučné konanie zastaviť, ak sa pri exekúcii vedenej na majetok právnickej osoby v rozhodnej dobe nepodarilo zistiť majetok, alebo príjmy, ktoré by mohli byť postihnuté exekúciou a ktoré by stačili aspoň na úhradu trov exekútora. Podľa jeho názoru to určite neznamená, ako tvrdí odvolací súd, iba posudzovanie majetku, či je možné uhradiť trovy exekútora, ale to, že spoločnosť nemá žiadny majetok minimálne 5 rokov a z toho dôvodu nie je možné uhradiť ani trovy exekútora. Dovolateľ má za to, že z použitej formulácie je zrejmé, že pojem nedostatok majetku na úhradu aspoň trov exekúcie sa vzťahuje na celú rozhodnú dobu (t. j. 30 mesiacov, resp. 5 rokov), nakoľko pre legitímnosť zastavenia exekúcie musí plynúť rozhodná doba v celku. V súvislosti s tým poukázal aj na ust. § 61n ods. 1 písm. c) EP. Dovolateľ poukázal na zmysel ust. § 11a ZKR, ktoré malo uľahčiť veriteľom dôkaznú pozíciu a dôkazné bremeno preniesť na osobu konateľa, ktorý naopak dôkazmi o prípadnej majetnosti musí disponovať už len z titulu svojej funkcie. Zdôraznil, že ak by sa zodpovednosť podľa § 11a ZKR vzťahovala na konateľa výlučne v čase ukončenia exekúcie, ako to podsúva všeobecný súd, znamenalo by to nevyhnutne faktickú nečinnosť predmetného ustanovenia. Poukázal na to, že z rozhodnutia, ktorým bola zastavená exekúcia pod sp. zn. 23Er/3841/2015 Okresným súdom Malacky rozhodnutím zo dňa 2. februára 2021

vyplýva, že spoločnosť už najmenej dva a pol roka pred vydaním upovedomenia o zastavení exekúcie t. j. od 2. septembra 2018 nemohla mať majetok na uspokojenie trov exekúcie. Žalovaný bol v čase zistenej nemajetnosti spoločnosti t. j. od 2. septembra 2018 až do 12. augusta 2019 jej konateľom. Poukázal na to, že súdu predložil zoznam ďalších zastavených exekúcií, z ktorých nedostatok majetku na uspokojenie čo i len trov exekúcie plynie dlhodobo, teda aj pred dňom 2. septembrom 2018. Nie je teda pravdou, že by súdu nevymedzil rozhodné obdobie. Dovolateľ mal za to, že súd v dôsledku nesprávneho výkladu § 11a ZKR svojvoľne preniesol dôkazné bremeno na neho. Zdôraznil, že ust. § 61n ods. 1 písm. c) EP v spojení s ust. § 11a ZKR hovorí o uspokojení/neuspokojení veriteľa formou exekúcie, teda logicky len o majetku exekúcií podliehajúcim. Ďalej vytýkal súdu, že nesprávne uviedol, že žalobca nepreukázal predĺženie spoločnosti. Zdôraznil, že nakoľko mu zo zákona svedčí domnienka, nemusel podmienku predĺženia vôbec preukazovať. Poukázal na povinnosť štatutára podávať účtovnú závierku vďaka ktorej by ako veriteľ vedel o jeho platobných podmienkach a finančnej nezodpovednosti. Poukázal na to, že účtovnú závierku žalovaný nepodával už od roku 2014 a preto podľa jeho názoru mala byť RJ zrušená aj pre nepodávanie účtovných závierok.

26. Záverom dovolania dovolateľ vyformuloval viacero právnych otázok, ktoré je potrebné zodpovedať.

27. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť. Namietal, že v rozpore s § 428 CSP dovolanie neobsahuje dovolací návrh, teda nespĺňa obsahové náležitosti predpísané v § 428 CSP. Poukázal na žalobcom v úvode dovolania označený dovolací dôvod § 420 písm. f) CSP, avšak z obsahu dovolania vyplýva, že si žalobca v skutočnosti uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané podľa tohto ustanovenia nie je však v zmysle § 422 ods. 1 písm. a) CSP prípustné, pretože napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje 10-násobok minimálnej mzdy (bagateľný census), ktorá v roku 2021 predstavovala sumu 623 Eur. Dovolanie teda smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Mal za to, že dovolateľ neprípustne dovolaním napáda aj skutkové závery súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, nakoľko predmetnom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, ale iba pochybenie pri právnom posúdení veci, či vady zmätočnosti. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 6Cdo/55/2018 zo dňa 30. augusta 2018. Ďalej žalovaný namietal, že žalobca síce formálne označil ako dovolací dôvod § 420 písm. f) CSP avšak v rozpore s § 431 ods. 2 CSP neuviedol, v čom by mala spočívať vada zmätočnosti v podobe porušenia jeho práva na spravodlivý súdny proces.

28. V priebehu konania pôvodný žalobca spoločnosť OIL JPM, s.r.o. Holíč, IČO: 31 644 945 podala v zmysle § 80 CSP návrh na zmenu subjektu na strane žalobcu a to tak, aby na jeho miesto vstúpil nový subjekt s názvom Pomáhamo zamestnancom, so sídlom Bratislavská 3062/20B, Holíč, IČO: 56 373 031 a to vzhľadom na skutočnosť, že tieto subjekty uzatvorili dňa 20. novembra 2024 zmluvu o postúpení pohľadávky na základe ktorej bol na postupníka okrem iného postúpený nárok uplatnený v tomto konaní. Z čl. I. zmluvy vyplýva súhlas postupníka s jeho vstupom na miesto pôvodného žalobcu. Pôvodný žalobca k návrhu predložil zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 20. novembra 2024 ako doklad o prevode v tomto konaní uplatneného návrhu na tento subjekt.

29. Podľa § 438 ods. 1 CSP na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

30. Podľa § 432 ods. 2 CSP na dovolacie konanie sa nepoužijú ustanovenia o pristúpení subjektov, o zmene a späťvzatí žaloby a o vzájomnej žalobe.

31. Podľa § 80 ods. 1 CSP, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva, alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli.

32. Podľa § 80 ods. 2 CSP súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu, alebo prechodu práva, alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na

miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

33. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že v priebehu dovolacieho konania žalobca navrhol zmenu subjektu na jeho strane, ten, kto má vstúpiť na jeho miesto so vstupom súhlasil a bola predložená zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 20. novembra 2024, z ktorej vyplýva prevod práva tvoriaceho predmet konania.

34. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že sú v zmysle § 80 v spojení s §438 CSP splnené predpoklady na zmenu subjektu na strane žalobcu a preto dovolací súd návrhu vyhovel a v konaní pokračoval s takto označeným žalobcom.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

36. Dovolací súd, vychádzajúc z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) sa stotožnil s názorom žalovaného, že žalobca síce označil ako dovolací dôvod § 420 písm. f) CSP, ale v skutočnosti uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, keď v podstate nesúhlasil s právnym posúdením veci, vo veci konajúcimi súdmi. Dovolateľ napr. v časti I. body 9, 15 a 28 dovolania vytýka súdom nesprávny výklad ust. § 11a ods. 1 a 2 Zákona o konkurze a reštrukturalizácii. O uplatnení dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 CSP svedčia aj dovolateľom v závere dovolania sformulované právne otázky, ktoré by mal dovolací súd riešiť.

37. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

38. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

39. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušnosť sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

40. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je obmedzená nielen ustanovením § 421 ods. 2 CSP ale aj ustanovením § 422 CSP. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec je limitovaná predmetom konkrétneho konania, teda tým, o čo strane v tej ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie).

41. V rozhodovanej právnej veci sa žalobca domáha zaplatenia sumy 4 795,17 Eura. Minimálna mzda ku dňu začatia konania (14. apríla 2021) predstavovala podľa § 9b zák. č. 294/2020 Z. z. sumu 623 Eur. Dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o bagateľnú vec, keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorej pre prípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP musí výška dovolateľom žiadaného peňažného plnenia prevyšovať desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania.

42. Z tohto dôvodu dovolací súd uvádza, že dovolanie dovolateľa podané podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP je podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP procesne neprípustné. Keďže dovolanie žalobcu smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je procesne prípustné, najvyšší súd ho odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP bez toho, aby skúmal správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia.

43. Dovolateľom uvádzané ust. § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú resp., relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Teda intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať mieru, resp. intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu.

44. Po preskúmaní veci dovolací súd uvádza, že nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu) spočívajúcu v tom, že by odvolací súd svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP, alebo práva na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Dovolací súd zdôrazňuje, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je, až na výnimky, o prípad ktorý nejde v prejednávanej veci, dokazovanie vylúčené (§ 435 CSP). Pokiaľ dovolateľ nesúhlasí so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, ako to aj v dovolaní výslovne uvádza, tak nejde o námietku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, ale o námietku inú, vo väzbe na správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súdy oboch inštancií založili svoje rozhodnutia.

45. Dovolací súd dáva za pravdu žalovanému, že dovolanie v rozpore s § 428 CSP, napriek skutočnosti, že ho spisoval advokát, neobsahuje dovolací návrh (petit), ako má dovolací súd rozhodnúť, teda nespĺňa obsahové náležitosti predpísané podľa § 428 CSP. Čoho sa dovolateľ domáha, i keď to výslovne neuvádza v dovolaní, možno vyvodíť z obsahu dovolania, nakoľko dovolateľ vyslovil nesúhlas so závermi rozhodnutí obidvoch vo veci konajúcich súdov, poukazujúc aj na ich, podľa jeho názoru, nedostatočné odôvodnenie, takže dovolací súd je toho názoru, že nepochybne dovolaním sledoval aby dovolací súd rozsudky obidvoch súdov zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dovolací súd poukazuje aj na judikatúru ÚS SR, ktorý ukladá súdom aby nepristupovali k podaniam a interpretácii právnych predpisov formalisticky. Navyše podľa § 441 CSP dovolací súd nie je dovolacím návrhom ani viazaný. Vzhľadom na uvedené dovolací súd absenciu dovolacieho návrhu nepovažoval za dôvod pre odmietnutie dovolania.

46. Pokiaľ ide o dovolateľom namietané nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia, odvolací súd sa v súlade s §387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení jeho rozsudku a vo svojom rozsudku doplnil aj ďalšie dôvody, pre ktoré považoval rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny. Odvolací súd doplnil, prípadne zdôraznil rozhodujúce dôvody, pre ktoré bola žaloba zamietnutá a to predovšetkým nepreukázanie predĺženia dlžníka žalobcom. Poukázal na § 3 ods. 3 ZKR, podľa ktorého sa táto skutočnosť určuje predovšetkým z účtovníctva, alebo z hodnoty určenej znaleckým posudkom zdôrazňujúc, že dôkazné bremeno spočívalo na žalobcovi, ktorý ale v konaní nepredložil znalecký posudok a ani vykonanie takéhoto dôkazu nenavrhol. Pritom preukázanie vzniku predĺženia vo veci konajúce súdy považovali za významné aj pre určenie rozhodného času, nakoľko bolo presne potrebné určiť, v ktorom okamihu sa dlžník do predĺženia dostal, resp. v ktorom čase s odbornou starostlivosťou ho mohol zistiť. Odvolací súd poukázal na to, že žalobca len neurčito tvrdil, že bol dlžník v úpadku v rokoch 2018 a 2019 a aj v odvolaní žalobca len neurčito uviedol, že prienik obdobia výkonu funkcie konateľa dlžníka žalovaným a povinnosti sankcionovanej podľa § 11a ZKR bol viac ako 700 dní. Vychádzajúc z uvedeného ani odvolaciemu súdu

nebolo zrejme, aké rozhodné obdobie má žalobca na mysli, keď sám žalobca rozhodné obdobie ohraničil rokmi 2018 a 2019, žalovaný však bol konateľom len do 4. júla 2019, teda išlo len o 540 dní. Odvolaciu námietku žalobcu, vychádzajúc z jej odôvodnenia, označil za neurčitú a zmätočnú. Odvolací súd v odôvodnení jeho rozsudku tiež vysvetlil, že začatie žalobcom uvedených exekučných konaní v rokoch 2018 a 2019 preukazuje výlučne skutočnosť, že dlžník nesplnil dobrovoľne povinnosť uloženú exekučným titulom, nepreukazuje a neznamená záporný pomer majetku povinného k jeho záväzkom práve v roku 2018. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že právna úprava zák. č. 233/2019 Z. z. nepredpokladá neexistenciu majetku, ale nezistenie majetku postačujúceho na úhradu trov starej exekúcie. Poukázal tiež na obsah oznámenia o ukončení exekučného konania zo dňa 6. apríla 2021 a upovedomenia o zastavení starej exekúcie zo dňa 2. februára 2021, z ktorých nevyplýva žiadne konkrétne stanovisko exekútora stavu majetku a záväzkov povinného. V súvislosti s rozhodnutím správcu dane o vyrúbení dane dlžníkovi, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 6. novembra 2017 odvolací súd uviedol, že existencia daňovej pohľadávky preukazuje len existenciu viacerých veriteľov, nepreukazuje však splnenie ďalšej podmienky predĺženia a to, že záväzky dlžníka prevyšujú jeho majetok. V súvislosti s vyjadrením žalovaného na pojednávaní, že po roku 2014 nevyhotovoval účtovnú závierku uviedol, že to bez ďalšieho nezmení tvrdenú nemožnosť preukázať predĺženie znaleckým posudkom, ktorý právna úprava favorizuje pred účtovníctvom, keďže z výsluchu žalovaného nevyplýva neexistencia účtovných a daňových dokladov. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku zdôraznil, že nie je možné stotožniť neplnenie povinnosti viesť účtovníctvo spôsobom podľa osobitného predpisu a neexistenciu daňových resp. účtovných dokladov. V súvislosti s námietkou žalovaného o nerešpektovaní § 151 CSP odvolací súd uviedol, že vyjadrenie žalovaného v rámci jeho výsluchu na pojednávaní, že dlžník nemal prostriedky na chod, nemožno považovať za nepopretie skutkových tvrdení žalobcu o tvrdenom predĺžení dlžníka.

47. Vychádzajúc z uvedeného, nie je odôvodnenie odvolacieho súdu nedostatočné, nepreskúmateľné. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v časti o odôvodnenie súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd zrozumiteľne vysvetlil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a súčasne k rozhodujúcim (kľúčovým) námietkam žalobcu uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu.

48. S poukazom na uvedené dovolací súd uzaviera, že v prejednávacom prípade nie je daná prípustnosť dovolania žalobcu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

49. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo proti žalobcovi právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP) pričom o výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§262 ods. 2 CSP).

50. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.